

Uçan Sincabın Sözü

Aysel Banu YAVUZAL

Uçan Sincabın Sözü

Aysel Banu YAVUZAL

Büyük ormanın kalbinde, ağaçların gökyüzüne değdiği yerde, Pip adında bir uçan sincap yaşardı. Pip küçücüktü, neredeyse bir çay fincanı kadardı; yumuşak gri-kahverengi tüyleri ve krem rengi bir karnı vardı. Büyük, yuvarlak, koyu kahverengi gözleri merakla parıldar, minik pembe burnu her kokuda kıpırdardı. Büyükannesinin ona ördüğü minik kırmızı bir atkı takardı. Pip daldan dala süzölmeyi çok severdi; gevşek derisi sihirli bir pelerin gibi ardına kadar açılırdı.

Güneşli bir sabah Pip, Chip adında bir sincapla tanıştı. Chip tombul ve neşeliydi; sıcak ten rengi tüyleri ve sırtında koyu çizgileri vardı. Küçük bir meşe palamudu kabuğundan şapka takar ve örme yaprak bir çanta taşırdı. 'Merhaba!' dedi Chip cıvılayarak. 'Ben buralarda yeniyim. Meşe palamudu nerede bulabilirim, biliyor musun?' Pip gülümsedi. 'Beni takip et! Ormandaki en iyi meşe palamudu ağacını biliyorum.' Ve işte böylece bir dostluk başladı.

Bütün yaz boyunca Pip ve Chip ormanı birlikte keşfettiler. Eğreli otlarının arasından koştular, meyveleri paylaştılar ve yıldızların altında hikâyeler anlattılar. Pip yüksek dallardan süzülerek inerdi, kırmızı atkısı dalgalanırdı ve Chip onu alkışlardı. 'Çok cesursun!' derdi Chip. 'Sen de çok iyisin,' diye yanıtlardı Pip. Sonsuza dek arkadaş olmaya söz verdiler ve bunu bir pati sıkışmasıyla mühürlediler. Sonbahar şenliği yaklaşıyordu ve birlikte kutlamayı planlıyorlardı.

Bir öğleden sonra Chip, ormanın öbür ucunda, çok uzaklarda yaşayan kuzeninden bir mektup aldı. 'Sana önemli bir mesajım var,' diyordu mektupta. 'Ama yuvamdan ayrılamam. Lütfen sonbahar şenliğinden önce gel.' Chip endişelenmiş görünüyordu. 'Gidemem,' dedi. 'Çantam şenlik için meşe palamuduyla dolu ve yol çok uzun.' Pip bir an düşündü. 'Senin yerine ben giderim,' dedi. 'Şenlikten önce mesajı getireceğime söz veriyorum.'

Chip'in gözleri kocaman açıldı. 'Ama yolculuk tehlikeli, özellikle geceleri. Rüzgârlar çok sert olabilir.' Pip kırmızı atkısını daha sıkı bağladı. 'Endişelenme,' dedi. 'Ben küçük ve hafifim, rüzgârda süzülebilirim. Sen farkına bile varmadan dönerim.' Chip ona sarıldı. 'Teşekkür ederim, Pip. Seni şenlikte bekleyeceğim.' Pip birkaç fındık koyduğu minik bir çanta hazırladı ve yüreği kararlılıkla dolu olarak yola çıktı.

Yolculuk iyi başladı. Pip ağaçtan ağaca süzüldü, sonbahar yaprakları etrafında dönüyordu. Yaşlı meşenin ve şırıldayan derenin yanından geçti. Ama güneş batmaya başlayınca rüzgâr güçlendi. Dalların arasından ısıklık çalarak esiyor, dalları sallıyordu. Pip atkısına sıkıca tutundu. 'Devam etmeliyim,' dedi kendi kendine. 'Chip bana güveniyor.'

Gece çöktü ve rüzgâr daha da güçlendi. Uğuldayıp esiyor, ağaçları sarsıyordu. Pip'in kırmızı atkısı çılgınca dalgalanıyordu. Geniş bir açıklığın üzerinden süzülmesi gerekiyordu, ama rüzgârın ani esintileri onu rotasından saptırdı. Nefes nefese bir dala kondu. 'Belki geri dönmeliyim,' diye düşündü. Ama sonra sözünü hatırladı. 'Arkadaşlar sözlerini tutar,' dedi sesli olarak. Derin bir nefes aldı ve rüzgârlı geceye atıldı.

Rüzgâr Pip'in tüylerini çekiştiriyor, gözlerini yakıyordu. Sıkıca tutundu, minik patileri süzülürken havayı kavradı. Bilekleriyle ayak bilekleri arasındaki gevşek deri iyice gerildi ve rüzgârı yakaladı. Sallandı, alçaldı ama pes etmedi. 'Biraz daha,' dedi kendine. 'Chip bekliyor.' Aşağıda orman karanlık ve korkutucu görünüyordu, ama Pip gözlerini açıklığın öbür ucundan ayırmadı.

Sonunda Pip, Chip'in kuzeninin yaşadığı yaşlı akçaağaca ulaştı. Yumuşak bir tıkırtıyla kondu, kalbi hızla çarpıyordu. Gözlüklü, uykulu bir sincap olan kuzen ona minik bir tomar uzattı. 'Geldiğin için teşekkür ederim,' dedi. 'Bu mesaj çok önemli.' Pip tomarı minik çantasına yerleştirdi. 'Hemen geri dönmeliyim,' dedi. 'Şenlik ay doğarken başlıyor.' Ve bir an bile kaybetmeden yeniden rüzgârlı geceye doğru yola çıktı.

Rüzgâr şimdi daha da güçlüydü. Pip ona karşı süzölmek zorundaydı, bu da çok yorucuydu. Kanatları ağrıyor, gözleri sulanıyordu. Ama Chip'in neşeli gülümsemesini ve verdiği sözü düşündü. 'Bunu başarabilirim,' diye fısıldadı. Rüzgârı kullanarak daha yükseğe çıktı, sonra minik bir ok gibi aşağı süzöldü. Tomar çantasında güvende kaldı. Sonbahar şenliğine sadece bir saat kalmıştı.

Aniden büyük bir rüzgâr esintisi Pip'i yakalayıp etrafında döndürdü. Havada takla attı, atkısı savruldu. Bir dala tutunmayı başardı ve sıkıca sarıldı. 'İmdat!' diye ciyakladı. Ama kimse duymadı. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Sonra büyükannesinin söylediği bir şeyi hatırladı: 'Rüzgâr güçlü olduğunda yaprak gibi ol. Eğil, kırılma.' Böylece Pip gevşedi ve rüzgârın onu usulca bir sonraki ağaca taşımaya izin verdi.

Neredeyse varmıştı. Şenlik ışıkları uzakta pırıldıyordu. Ama rüzgârın başka planları vardı. Onu rotasından itti ve Pip bir çalıya düştü. Yorgun ve korkmuştu, ama ayağa kalktı ve üzerini silkeledi. 'Söz verdim,' dedi. 'Söz verdim.' Güçlü bir sıçrayışla kendini yeniden havaya fırlattı. Rüzgâr kükredi, ama Pip sıkıca tutundu. Artık şenlik ağacını görebiliyordu. Sadece biraz daha!

Son bir süzülüşle Pip aşağı indi ve tam Chip'in önüne kondu. Sincabın yüzü sevinçle aydınlandı. 'Pip! Başardın!' diye haykırdı. Pip tomarı çıkarıp Chip'e verdi. 'Sözümü tuttum,' dedi nefes nefese. Chip mesajı okudu ve gülümsedi. 'Kuzenimden. Gelecek hafta ziyarete geleceğini söylüyor!' Sarıldılar ve Pip'in kırmızı atkısı esintide dalgalandı.

Sonbahar şenliği harikaydı. Fenerler parlıyor, müzik çalıyordu. Pip ve Chip dans ettiler ve meşe palamudu kurabiyeleri yediler. Bütün orman hayvanları Pip'in cesaretini alkışladı. 'Çok korkmuş olmalısın,' dedi küçük bir fare. Pip başını salladı. 'Ama sözümü tutmam gerektiğini biliyordum.' Chip kolunu ona doladı. 'Arkadaşlar böyle yapar,' dedi. 'Zor olsa bile sözlerini tutarlar.'

O günden sonra Pip ve Chip daha da yakın arkadaş oldular. Her zaman birbirlerine güvenebileceklerini biliyorlardı. Rüzgârlı gece, sık sık anlattıkları bir hikâye oldu. 'Fırtınanın içinden uçtuğun zamanı hatırlıyor musun?' diye sorardı Chip. Pip de gülümseyip, 'Hatırlıyorum. Ve yine yapardım,' derdi. Çünkü bir arkadaşına verilen söz, tutmaya değer bir sözdür.

Ve böylece büyük ormanda, uçan sincap ile sincap dostluklarını kutladılar. Sonbahar şenliği bir sevinç zamanıydı, ama onlar için her gün güvenin ve sadakatin kutlamasıydı. Pip'in kırmızı atkısı hâlâ ağaçtan ağaca süzülürken dalgalanıyor, Chip'in meşe palamudu kabuğundan şapkası fındık toplarken sallanıyordu. Ne olursa olsun birbirlerine güvenebileceklerini biliyorlardı. Ve bu, hepsinin en güzel sözüydü.